

Nephilim

Solaire Kooiman

Excellence is the result of caring more than others think is wise; risking more than others think is safe; dreaming more than others think is practical; and expecting more than others think is possible.

- Source Unknown

Proloog

Eindelijk had ik eens vrienden. Eindelijk werd mijn leven een beetje leuk. Wat een gedoe. We konden nooit eens blijven waar we waren. Zodra mijn leven een beetje op gang begon te komen. Wilde mijn moeder weer weg. En zo ging het elke keer. Alsof ze niet wilde dat ik gelukkig was. Iets in haar ogen vertelde me elke keer weer, dat het echt moest. Die ogen overtuigden me en dan ging ik maar weer mee. Ze was wel het enige dat ik had. Verder was er niemand. Mam was alles.

1.

"Nephilim lieverd. Toe nou praat met mama. Ik begriip dat je boos bent, maar ik doe dit voor jouw bestwil." Een bozige zucht ontglipte me. "Mam het begon eindelijk wat te worden. Ik had vrienden. We hadden een goed leven. Het leven lachte ons toe. En je hebt het me allemaal afgenomen. Alweer!" Ze streelde mijn wang. "Als je ouder bent zul je het begriipen." Mijn hand duwde de hare weg. "Er was niets mis met ons leven mama. We hadden het echt goed. En nu moet ik weer helemaal overnieuw beginnen." Haar ogen stonden verdrietig, maar vastberaden. "Dat moet ik toch ook lieverd."

"Maar jij koos ervoor, ik niet." De woede laaide weer op. "Liefje, je hebt mij altijd nog. We zijn tenminste samen. Is dat niet wat telt?" Mam kwam naast me zitten op mijn nieuwe bed. En ze trok mijn hoofd tegen haar borst. "Ik was net zestien." Ik snikte zacht. "Sst lieverd. Het komt allemaal wel goed. Je gaat het hier vast leuk vinden." Haar lach was zo oprecht. "Mam ik snap het niet. Waarom moeten we telkens weer weg? Het maakt me onzeker, verdrietig en het verward me. Het is te onstabiel." Dat wist ze zelf ook wel. "We blijven hier oké. We gaan nergens meer heen." Elke keer weer dezelfde beloftes. "Dat zeg je maar. Want we vertrekken toch altijd weer. Je vertelt me iedere keer, dat we niet meer weggaan. Ik geloof het gewoon niet meer." Ze keek me verdrietig aan. "Ooit zal je het begriipen." Het bezorgde me hoofdpijn. "Ik zal mijn tassen maar niet uitpakken. Het heeft toch geen nut." Ze negeerde mijn gedrag. "Ik heb je al ingeschreven op school." Daarmee probeerde ze er een punt achter te zetten. "Waarom? Het heeft toch geen nut." Ze werd er niet vrolijker van. "Morgen is je eerste dag. Nephilim je weet toch, dat ik het beste voor je wil?" En daarmee won ze. "Ik geloof dat je dat wilt mam. Maar ik weet niet zeker of jij weet wat het beste is." Ik sloeg mijn armen om haar heen. "Bedankt lieverd, dat doet me goed." Ik kon niet boos op haar blijven. "Ik hou van je mama." Ze ontspande zich. "Ik ook van jou jongen. Weet jij waar mijn

mobieltje is?" Ik schudde van niet. "Nee ik heb hem niet gezien." Ze maakte een gebaar, dat zei 'Ach ja, wat doe je eraan.' "Kleed je leuk aan, want we gaan uit eten."

Een strak wit t-shirt met v-hals, een donkerblauwe jeans, mijn favoriete schoenen en een leren armband. Dat was wat ik had aangetrokken. Onze etentjes waren toch nooit erg chic. "Nephilim, je ziet er geweldig uit. Misschien kom je wel een leuk meisje tegen of een leuke jongen." De warmte steeg naar mijn wangen. "Ja misschien wel. En zodra jij het op je heupen krijgt kunnen we weer vertrekken." Ze zuchtte. "Laat het rusten. Zo doen we het nu eenmaal. Je doet me pijn door zo te praten." Dat maakte, dat ik me rot voelde. "Ik wil je geen pijn doen mam." Haar ogen verzachtten toen ze mijn gezicht zag. "Ik begrijp het gewoon niet." Ze trok me zacht tegen zich aan. "Als je maar weet, dat ik zielsveel van je houd Nephilim." "Ik hou ook van jou mam en dat zal nooit veranderen, wat er ook gebeurt." We liepen over straat op weg naar een of andere eettent.

Toen trok ze me mee de Pizza Hut in. We vonden een tafeltje en gingen zitten. Waarom staarden zoveel mensen me toch na? "Gods kolere het begint nu al." Het was iets om moedeloos van te worden. "Pas op je woorden jongeman." "Sorry mam." Er zat een groep meisjes aan de tafel naast ons. Toen ik mijn blik hun kant op liet gaan, draaiden ze zich vlug weg en begonnen te giechelen. "Wat lijkt je lekker liefje?" "Wat?" "Pizza liefje. Je moet iets eten." Er kwam al een serveerster naar ons toe.

"Kan ik u helpen?" Ze stond er een beetje ongemakkelijk bij. "Hoe is het om hier te werken?" In haar ogen zag ik, dat ik haar irriteerde. "Heel gezellig. We zijn net een grote blije familie. Wat kan ik voor u betekenen?" Maar ik kon het niet laten. "Je lijkt me een beetje nerveus." Ze schrok van mijn woorden. "Rustig maar ik bijt niet." Ze liep rood aan. Ik schonk haar een van mijn verleidelijkste glimlachjes. Mam kwam snel tussenbeide. "Doe maar wat te drinken. Een water voor mij." "Doe mij maar een cola." Mam keek me dodelijk geschrokken aan. "Nephilim nee." Ik mocht geen slechte dingen van haar. "Laat de cola maar zitten. Hij

wil een appelsap." Dit scheen onze serveerster wel leuk te vinden.

"Ik kom zo bij u terug." Toen vertrok ze.

Mam gaf me een schop onder de tafel. Een kreun van pijn ontglipte me. "Waarom deed je dat nou Nephilim?" "Wat?" "Haar zo overstuur maken." Ik zag dat ze teleurgesteld was. "Ik

probeerde gewoon een gesprek aan te knopen." Ze zuchtte zacht.

"Je weet toch wat voor uitwerking je hebt op andere mensen."

Haar woorden maakten, dat ik me schuldig voelde. "Het spijt me mam, dat vergeet ik soms." Haar teleurstelling smolt weg.

"Nephilim jij mag nooit vergeten, dat je bijzonder bent."

Een andere serveerster bracht onze drankjes. "Een water voor u.

En een appelsap voor jou. Kan ik nog iets voor u betekenen?" Het meisje keek ons verwachtingsvol aan. "We willen graag bestellen."

Ze knikte. "Kom maar door hoor." Het meisje zag eruit alsof ze de hele wereld aankon. "Een kaaspizza voor mij. En voor mijn kleine

knul een super pizza, met een dikke bodem en een zoute rand."

De serveerster gaf nog een laatste tik op het notitieblok. "Dat staat genoteerd nog iets anders?" Ze was erg zeker van zichzelf.

"Nee bedankt voor nu is het goed." Weer knikte ze. "Uw bestelling komt er zo aan." Ze wilde net weglopen toen ik begon te praten.

"Wilt u uw collega zeggen dat het me spijt. Soms vergeet ik gewoon, dat ik niet helemaal normaal ben." Haar lach was

vriendelijk. "Ik zal de boodschap overbrengen." "Dank u."

Ik schonk mijn moeder een giftige blik. "Kleine knul?" Mijn moeder was echt ongelofelijk. "Dat ben je toch." Was haar antwoord. "Ik

ben geen baby meer." Het kwam er bozer uit, dan echt te

bedoeling was. "Het meisje kan dit aan haar vriendin vertellen en die gaat zich dan weer beter voelen." Van mijn moeders logica kon ik het toch niet winnen. "Je lijkt net een engel der wrake." Heel

even zag ik haar masker breken. Maar het ging zo snel, dat ik het niet met zekerheid kon zeggen. Toen schonk ze me haar, ik

verberg echt niets voor je glimlach. Snel legde ze haar hand op de mijne en kneep erin. Ik gaf haar een kneepje terug. We hadden

alleen elkaar.

De groep meisjes was opgestaan en stond nu naast onze tafel. Een van de meisjes ging op de tafel zitten. Ze keek me zwoel aan en zat

met haar hand aan de kraag van mijn shirt. "Wie ben jij lekkertje? Ik heb je hier nog nooit eerder gezien." Haar rokje was veel te kort, haar buik te bloot en haar decolleté te laag. "Mijn naam is Nephilim." Jongens vielen vast met bosjes voor haar lach. "En wie is dat?" Ze wees naar mama. "Dat is mijn moeder. We zijn hier net komen wonen." Vol blijdschap knikte ze met haar hoofd. "Wij zijn de cheerleaders van Miami High. Waar ga jij naar school Nephilim?" Dat wist ik nog niet eens. "Mam?"

Uit haar blik sprak alleen maar liefde voor mij. "Miami High lieverd. Morgen is je eerste dag." Het antwoord leek de meiden plezier te doen. "Als je hulp nodig hebt. Je kan ons alles vragen. Wat dan ook, wij staan voor je klaar. We bijten niet." Ze streelde mijn wang. "Behalve als je dat wilt natuurlijk. Ik ben Alyson Coolwater." Ze krabbelde iets op mijn hand. "Bel me als je iets nodig hebt. Ik sta voor je klaar." Met een elegante sprong, sprong ze van de tafel. Haar blik richtte zich weer op mij. "Niet vergeten, wat dan ook." Druk pratend liepen de meisjes weg.

"Bedoelde ze nou?" Vragend keek ik mam aan. "Dat bedoelde ze Nephilim. Vertel me, dat je er geen gebruik van zult maken." We keken elkaar recht in de ogen. "Zo ben ik niet mam." Dat wist ze zelf ook wel. "Nephilim denk je er wel eens aan om seks te hebben?" Opeens had ik het erg warm. "Waarom vraag je dat?" Ze wist, dat ik dit niet leuk vond. "Jij bent nu toch ook al een grote jongen. En ik wil, dat je weet, dat je eerlijk tegen me kunt zijn." Ik voelde mijn wangen brandden. "Mam gênant." Mijn stem kwam eruit als een stervend dier. "Praat er met me over lieverd."

Waarom, altijd, op ongeschikte momenten. "Mama..." Ze zou niet opgeven. "Nephilim."

"Goed dan. Ja ik denk er wel eens aan. Mag het?" Haar ogen twinkelden van deze overwinning. "Tuurlijk mag dat, dat is niets om je voor te schamen." Ze wist allang hoe ik erover dacht. "Mam, ik wil pas als ik iemand heb gevonden die het waard is." Maar toch leek ze blij om het nog een keer te horen. "Dat is een goede beslissing Nephilim. Die Alyson is alleen maar op plezier uit. Niet een meisje voor jou. Voor haar ben je gewoon een nieuw speeltje." Hoe vaak zou ze me dit nog gaan vertellen. "Dat weet ik

toch mam." Ze moest en zou erover door gaan. "Laat je niet verlijden." Een gefrustreerde zucht kwam over mijn lippen. "Mam zo makkelijk laat ik me dat niet gebeuren. Jij hebt me opgevoed. Ik ben een verantwoordelijke jongen."

Eindelijk kwamen de pizza's en het water liep me in de mond. "Bedankt. Het ziet er goed uit." Elke punt van mijn pizza was een andere smaak. Precies zoals ik het wilde. Het smaakte ook zo goed. "Ik zie dat je ervan geniet." Met volle mond knikte ik. En daar was ze duidelijk blij mee. "Nephilim jij blijft altijd mijn baby. Mijn baby jongen. En ik zal je beschermen koste wat kost." Ze had tranen in haar ogen. Zo had ik haar nog nooit gezien. "Mam is er iets?" Ze leek ervan te trillen. "Ik ben gewoon zo ongelofelijk gelukkig dat ik jou heb. Jij maakt mijn leven de moeite waard." We leefden voor elkaar. En dat was altijd zo geweest. "Bedankt dat je er altijd voor me bent mam."

We kuierden over straat op weg naar ons nieuwe huis. Er was nog een avondwinkel open. "Zullen we daar even naar binnen mam?" Ze leek er niet helemaal bij te zijn. "Goed liefje. Je mag pakken wat je wilt, dat weet je." Voorzichtig staken we de straat over en gingen het winkeltje binnen.

Mam en ik pakten allebei ons eigen mandje. "Ga maar wat lekkers uitzoeken." Ze leek alweer wat helderder te worden. "Doe ik mam." Dus ik dook het gangpad met lekkers in. Een potje kauwgom vond als eerste zijn weg naar mijn mandje. Toen een chocoladereep met een ouderwetse papieren wikkel. Een zak met lolly's van chupa chups.

Er was ook nog een andere jongen in de winkel. Ik kreeg de kriebels van die jongen. Alsof hij me in de gaten hield. Maar ik liet niets merken. Het sloeg ook gewoon nergens op. Die jongen was gewoon hier om iets te kopen, net als ik. Een zak met zoutjes. Gedroogd fruit. "Lieverd niet teveel! Dat is niet gezond voor je!" Ze had me laten schrikken. Maar ze stond niet vlak naast me. "Oké mam!"

De jongen was weg. Hij had iets laten vallen. Met een snelle pas liep ik naar zijn plek en bukte ik me om het op te rapen. Een flyer.

Wow dat was gewoon te gek. Een super stoer feest man. Ah shit je had er een kaartje voor nodig. Die prijs kon ik niet betalen. "Kom je lieverd." Ze wilde weg. "Ja ik kom." Vlug propte ik de flyer in mijn broekzak en liep ik naar de kassa. Mam nam het mandje van me over en legde de spullen op de band. De man deed alles in een zak en de spullen werden afgerekend. "Bedankt en nog een prettige dag." Mam knikte. "U ook. Tot ziens hoor." Toen we buiten stonden nam ik de papieren zak van mam over. "Wat ben je toch attent." Ze keek me aan. "Geen probleem mam." Deze kans greep ze, om lichtjes mijn wang te strelen en me stralend aan te kijken. We begonnen te lopen. "Denk je dat ik vrienden ga maken?" Zijdelings keek ze me aan. "Dat denk ik wel liefje." Ze was er gewoon van overtuigd. "Je weet dat ik daar heel moeilijk in ben. Tot nog toe is het me alleen de laatste keer gelukt om vrienden te maken." Haar lach was ontspannen. "Het komt goed. Geen zorgen."

Thuis pakte ik de boodschappen uit en borg ze op. "Je bent echt een schat Nephilim. Met trots en vreugde in mijn hart. Een jongeman die ik heb opgevoed. En ik schaam me niet om dat te zeggen." Thuis verdroeg ik haar opmerkingen beter. "Mam alsjeblieft." Ze grinnikte. "Lieverdje toch." Toen werd ik serieus. "Mama kan ik even met je praten?" Ze schrok van mijn serieuze toon. "Natuurlijk wat is er?" Ze was gelijk een en al bezorgdheid. "Voel je je niet lekker? Vertel het me lieverd." Dit was moeilijk voor ons allebei. Ik hoopte, dat ze mijn vragen deze keer niet zou ontwijken. Want ik verdiende een antwoord. "Waarom kreeg je me zo vroeg? Wie is mijn vader? Vertel me meer. Ik weet bijna niets. Ik weet gewoon zo weinig."

Ze pakte mijn handen en trok me mee naar de bank. "Ik kreeg je zo vroeg, omdat ik jong en dom was. Ik had niet nagedacht over de gevolgen en toen was ik opeens zwanger." Ze loog. "Niet liegen mam." Ze haalde diep adem en probeerde rustig te blijven. "Je vader was een schoft. Een oudere man. Hij nam wat hij wilde. Je was niet gepland, maar dat maakt niet dat ik minder van je hou. Jij kon en kan er ook niets aan doen. Jij bent alles voor mij Nephilim."

"Waar is mijn vader?" Mam schudde haar hoofd. "Ik kan je niet vertellen waar hij is." Mijn ogen stonden vragend. "Omdat ik, dat naar waarheid, echt niet weet." Ik begreep het nog steeds niet. "Heeft hij ons in de steek gelaten?" Haar hand kneep zachtjes in de mijne. "Nee lieverd, ik ben weg gegaan. Ik ben gevluht. Je vader was een agressieve gevaarlijke man. Hij heeft me iets onvergefelijke aangedaan. Ik kon me niet verweren. En ik wilde niet, dat hij jou iets aan zou doen. Ik wilde niets van hem." Ze zag het weer voor zich. "En je eigen ouders? Kon je die niet om hulp vragen?" Haar ogen werden weer helder. "Toen ze erachter kwamen, dat ik zwanger was... Toen hebben ze me eruit gegooit. En sinds dat moment zijn we altijd met zijn tweetjes geweest. Het was jij en ik tegen de wereld. Wij samen. Ik ben nooit boos op je geweest en ik heb nooit spijt gehad van je bestaan. Jij bent het mooiste dat mij ooit is overkomen."

Ze omhelsde me en bleef me kussen alsof ik een kleuter was. Maar ik vond het niet erg. "En nu naar bed. Het is al laat." Ze leek weer op mijn moeder. "Moet ik echt?" Ze trok me van de bank en achtervolgde me naar boven. Ik kleedde me om en kroop in bed. Mam trok de dekens op en gaf me een kus op mijn hoofd. "En nu lekker slapen. Morgen wordt een spannende dag." Mam deed het licht uit en vertrok.

2.

Schreeuwend werd ik wakker en ik schoot overeind. Het zweet gutste van me af. Mam kwam de kamer binnen gestormd en nam mijn gezicht in haar handen. "Alles is goed lieverd. Het was maar een droom. Je bent veilig." Mijn ademhaling liep uit de hand. "Ze deden me pijn. Het was een marteling. Ze speelden met me. Ik was gewoon een slaaf. Ze deden verschrikkelijke dingen met me. Ik kon geen kant op. Ze hadden me waar ze me hebben wilden. Het was een val. De pijn was zo echt." De snikken kwamen met horten en stoten. Ik probeerde tegen de tranen te vechten, maar het had geen zin. Ik huilde als een klein kind. "Stil maar lieverd. Het is al goed. Het was maar een nare droom." Ze streelde mijn gezicht. "Je bent hier veilig. Er is niets aan de hand." Mijn wekker gaf vier uur 's ochtends aan.

"Ze bleven me pijn doen." Mam streek mijn natte haar uit mijn gezicht. "Gaat het weer een beetje lieverd?" Langzaam ademde ik in en uit. "Het gaat wel weer. Mam, het voelde niet als een droom." Haar gezicht was sereen. "Lieverd ga maar weer slapen." Woest veegde ik over mijn gezicht. "Ik denk niet dat ik dat kan." Mijn stem klonk kleintjes. "Misschien helpt een douche." Ik begon te knikken. "Ja, misschien wel." Half uit bed struikelend ging ik op weg naar de badkamer.

"*Jij bent Nephilim.*" Stokstijf bleef ik staan. "Mam zei je iets?" Ze stak haar hoofd de gang in. "Nee hoezo?" Ik verbeelde me gewoon van alles. "Ik dacht dat iemand iets tegen me zei." Ze keek me vragend aan. "Wat dan?" " 'Iets van, 'Jij bent Nephilim.' Zoiets hoorde ik." Ze lachte naar me. "Maak je geen zorgen, dat komt door die droom. Ga nou maar lekker douchen."

Het warme water liet ik over me heen stromen en waste het zweet van mijn huid. Die droom had me goed de bibbers gegeven. Kon het water mijn hersens maar een flinke spoelbeurt geven. Toen er geen warm water meer was draaide ik de kraan dicht. Vlug droogde ik me af en trok ik een boxershort aan. Mijn

slaapkleren stopte ik in de wasmand. Mam was alweer naar bed gegaan.

Ik stak mijn hoofd haar kamer binnen. "Mam?" Het bleef zo lang stil, dat ik dacht dat ze alweer sliep. "Ja lieverd." Nu durfde ik niet meer zo goed, maar toch vroeg ik het. "Mag ik bij jou komen liggen?" Ik zag haar hand of arm de lucht in gaan. En toen besepte ik, dat ze haar hand naar me uit stak. "Tuurlijk." Met een onrustig gevoel liep ik naar het bed. Ik schoof onder de dekens en trok die op. "Het spijt me dat ik je wakker heb gemaakt." Ze trok me in haar armen. "Ik ben er voor je en ik zal er altijd voor je zijn. Jij bent mijn engeltje." Toen kustte ze me op mijn hoofd. "Probeer nog wat te rusten." Angst maakte plaats voor vermoeidheid. En ik viel dicht tegen haar in slaap.

"Ontbijt Nephilim." Ze schudde me wakker. Ik hapte schokkerig naar adem. "Wat ben je bleek." Ze hield mijn gezicht in haar handen. "Je zei dat ik moest rennen. En dat ik nooit meer om mocht kijken. Ik moest vluchten en me verbergen. Je beval me om je achter te laten. Toen was ik helemaal alleen in de chaos. Er was niemand meer waar ik op kon vertrouwen." De woorden stroomden als een waterval uit mijn mond. "Het was maar een droom lieverd. Je bent hier en alles is goed. Ik ben hier. Alles is goed." Bibberig nam ik een grote hap met lucht. "Kan je eten? Het is de belangrijkste maaltijd van de dag." Met moeite kwam ik overeind en slenterde achter haar aan.

Zonder iets te proeven schoof ik mijn ontbijt naar binnen. "Vind je het niet lekker?" Geschrokken keek ik op. "Het smaakt heel erg goed mam." Ze werd er verdrietig van. "Wat is er dan liefje? Zit je nog steeds met die dromen?" Ja, maar ik wilde haar geen aanleiding geven om zich zorgen te maken. "Ik ben moe en maak me zorgen over school." Haar blik was liefdevol. "Ze zullen je echt wel aardig vinden. Probeer jezelf gewoon wat meer open te stellen. Je weet dat ze je niet kunnen weerstaan."

"En nu aankleden jongeman." Ik sprong op en rende met twee treden tegelijk de trap op. Zo snel als ik kon hees ik mezelf in mijn kleren. Binnen vijf minuten stond ik weer beneden. "Haar.

Tanden." De trap weer op en de badkamer in. Haar gedaan. Tanden gepoetst. Mam stond me op te wachten. Ze gaf me mijn rugzak. "Er zit lunch in en wat geld. Ik moet naar mijn werk. Gedraag je een beetje." Ik schonk haar een grijns. "Mam, je kent me toch. Ik gedraag me altijd." Ze wist hoe ze me had opgevoed. "Maak het de meisjes niet te lastig, Neph." Rollend met mijn ogen gaf ik antwoord. "Oké mam." Nog een keer aaide ze mijn wang. "Dan ga ik nu maar eens lieverd."

"Wacht. Mam, ik heb geen auto." Met haar ogen verontschuldigde ze zich. "Dan loop je maar, het is niet zo ver." Dat kon ze niet menen. "Ik heb echt een eigen auto nodig." Haar hand ging door mijn haar. "Daar praten we een andere keer wel over." Ze kuste me op mijn wang en stormde de deur uit. Een zucht ontsnapte uit mijn mond. "Goed dan, ik loop wel. Bedankt voor de lift." De deur sloeg dicht.

Toen ik vertrok lag er weet zo'n flyer op de mat. Ik propte de flyer in mijn tas en stormde de deur uit.

3.

Shit zag wat was het warm. Gelukkig had ik een goede conditie. Maar het was toch niet echt fijn wanneer je kleren aan je lichaam plakten. "Hey! Wil je een lift!" Mijn hoofd draaide zich, om het gezicht bij de stem te kunnen zien. "Pizza Hut meisje." Dat had ik niet verwacht. "Klopt helemaal." Ze rolde met haar ogen. "Gave auto." Ze keek alsof ik niet goed was. "Het is helemaal geen gave auto." Ze snoof geërgerd. "Meisje jij hebt tenminste een auto." Volgens mij maakte ik haar boos. "Wil je nog een lift of niet?" "Uhm..." "Stap nou maar in." Ik schrok er wel een beetje voor terug. "Niet zo opvliegend, dat is nergens voor nodig." Toch stapte ik in. Ze startte de auto en reed weg.

"Sorry voor gister meisje. Waarom bied je mij eigenlijk een lift aan?" Ze zuchtte alsof dat nu wel duidelijk moest zijn. "Ik wil niet dat je ten prooi valt aan Alyson." Wie was zij, dat ze zich met mij kon bemoeien. "Wie zegt dat ik dat van plan was? Waar bemoei jij je eigenlijk mee?"

"Ze is een hoer. Zie je dat soms niet?" Dat iemand zo heftig kon reageren. "Ze kleedt zich sletterig, dat klopt." Zei ik. "Ze is gewoon een hoer." Hoe durfde ze dat zomaar te zeggen. "Hoe weet jij dat? Gaat ze met jongens naar bed voor geld?" Ze was vast blij, dat ze nu op de weg moest letten. "Nee." Haar wangen kregen een kleurtje. "Dan is ze gewoon sletterig en geen hoer." Ik moest er zelf van grinniken. "Jij je zin klojo. Ze is een slet." Toen ik weer grinnikte gaf ze me een speelse duw. "Nu begin je het te begrijpen." Vragend keek ik haar aan. "Wat begin ik te begrijpen?" Nu had ze mij tuk. "Hoe het hier werkt natuurlijk. Jongen wij gaan echt goede vrienden worden." Haar ogen straalden plezier uit. "Dat bekijken we van dag tot dag. Hoe heet je eigenlijk?" Wow snel over naar een ander onderwerp. "Angie en jij?" "Nephilim." "Wat een aparte naam. Heeft het niet iets met gevallen engelen te maken?" Nu was ik blij, dat ze niet naar mij kon kijken. "Uh geen idee. Weet ik eigenlijk niet, zou best kunnen. Wat doet het er ook toe?" Nu grinnikte zij. "Jij hebt tenminste een unieke naam